

bliver saa de særlige Bestemmelser i Loven af 1863 § 14 og i Loven af 1871 § 15, for de Tilfælde, hvor Dommeren finder, at Sagen kan afgøres med visse lavere Straffe, for Tvangsarbejds Værdkommende indtil 30 Dage. Her i Kjøbenhavn kunne saadanne Sager hverken appelleres af det offentlige eller af den domfældte, og uden for Kjøbenhavn kan Dommeren lade sin Dom eksekveres uden at indsende den til Anklagemyndigheden. Dette lægger jeg imidlertid ikke særlig Vægt paa, thi jeg tvivler ikke om, at naar der skal gives Dom, vil man ikke for at opnaa den Lettelse, som ikke en Gang vedkommer den paagældende, unblade at idømme vedkommende den Straf, man ellers finder passende efter den Karakter, som Handlingen efter det optagne Forhør har.

Efter at jeg saaledes har omtalt § 1 og § 3, andet Membrum, volder det andet mig ikke nogen Vanskelighed. De Realitetsændringer, der findes, forekommer mig alle uvæsentlige, og jeg har den Tilfredsstillelse realiter i § 1, 2det Stykke og § 3, 1ste Stykke at genfinde mit Forslag med en Forandring i Formen og med enkelte Realitetsændringer, der i Forhold til selve den Op-gave, der ligger for os, ere af underordnet Betydning. Jeg har intet mod Bestemmelsen i § 2, men skal dog bemærke, at naar Udvalgets Betænkning henviser til Straffelovens § 212, er der den Forskel mellem Straffelovens § 212 og den nu foreslaaede Bestemmelse, at i § 212 er Spørgsmaalet om, hvorvidt Sagen skal være Genstand for offentlig Paatale eller ikke, gjort afhængig af, om Straffen antages at ville blive større eller mindre, medens det foreliggende Forslag ikke har nogen tilsvarende Bestemmelse. Naar en Anklagemyndighed i et af de i § 212 omhandlede Tilfælde i den Formening, at Straffen vilde blive højere end Bøder eller simpelt Fængsel, beordrer Aktion, vilde Retten, hvis den fandt, at Handlingen kun egnede sig til Straf af simpelt Fængsel, ikke kunne undgaa at frifinde den tiltalte, saa fremt Paragraffen ikke havde haft den særlige Forkrift om, at den forurettede i saa Fald kunde forlange Dom. Noget tilsvarende Kollisionstilfælde frembyder det foreliggende Lovforslag ikke; som alt fremhævet, gør dette ikke den offentlige Paatale afhængig af Straffegraden, men — saavel mit som Fler-tallets Forslag — af visse objektive Mo-menter ved det begaaede Retsbrud. Smid-ler-tid kan Bestemmelsen i Udvalgets § 2 være paa sin Plads efter den Affattelse, § 1 har faaet. Som udviklet haade af Udvalget og af mig, kan der forekomme Tilfælde, hvor en sagesløs Person er bleven overfaldet med

Slag, uden at Betingelserne i § 1 ere til Stede. Der kan derved møde Tilfælde, der for saa vidt ere analoge med de i Straffelovens § 212 omhandlede, som den forurettede, der er gaaet ud fra, at han vilde komme til sin Ret under den indlede Sag, kunde blive nødt til senere at rejse en privat Sag, naar Loven ikke hjemlede ham Ret til, selv om det maatte vise sig, at Betingelserne for den offentlige Paatale ikke havde været til Stede, dog at kunne forlange Dom under den en Gang rejste offentlige Forfølgning. — Hvad angaar § 3, har jeg naturligvis intet at indvende imod, at man har søgt nærmere at fremhæve de Momenter, som ganske naturligt maa have Indflydelse paa Valget af Straffegraden.

§ 4 har man medtaget § 201 i Straffeloven, som jeg ikke havde medtaget i mit Forslag. Jeg finder det ganske naturligt, at man i Udvalgets Affattelse af Lovforslaget har taget hele Paragrafrækken §§ 200—203 med. At jeg ikke medtog § 201, var af den ganske simple Grund, at jeg betvivler, at de her foreslaaede Bestemmelser nogen Sinde vil faa praktisk Betydning, naar der er Tale om Anvendelse af § 201. Med Hensyn til den der omhandlede Forbrydelse, legemlig Vold udøvet mod Forældre eller Besteforældre, sætter Loven som mindste Straf 4 Maaneders simpelt Fængsel, hvad der svarer til 4 Gange 5 Dages Vand og Brød. Men hvis Handlingen har den Karakter, at paagældende Søn eller Barnebarn har overfaldet sine Forældre eller Besteforældre uden rimelig Grund, vil han uden Tvivl ikke slippe med saadan Straf af Fængsel eller tilsvarende Tvangsarbejde, men vil uden Tvivl blive dømt til Forbedringshusarbejde; men jeg kan selvfølgelig intet have imod, at § 201 medtages.

Hvad angaar Endringsforslag Nr. 3, saa har jeg intet imod, at Ordet „Person“ bliver rettet til „Mandsperson“, og jeg maa tilstaa, at da jeg affattede Forslaget, tænkte jeg ikke paa Kvinder, saa lidt som jeg antager, at der i Arrestreglementet, naar der gives Bestemmelse om Rotting, er tænkt paa kvindelige Arrestanter. Naar vil der heller ikke være megen Grund til at tænke paa Fruentimmer, naar der er Tale om Tvangsarbejde. Jeg skal i saa Henseende oplyse, at det har vist sig i det praktiske Liv, at Tvangsarbejde som Straf saa godt som ikke anvendes paa Fruentimmer. Ministeriet har i det sidste Par Aar stadfæstet de reglementariske Bestemmelser og Planer for Bygninger af Tvangsarbejdsanstalter rundt omkring i Landet, og der er da flere Aalter, der have andraget paa og ogsaa have faaet